

[Ministeren for Grønland.]

ster for Grønland — folketingets forhandlinger 1966-67, 1. samling, sp. 618:

„Hertil synes jeg det bør siges i god tid, at der må være principiel enighed om, at børn, der har evner, børn, der har ønsker, også må have ret til at fortsætte skolegangen efter det 7. skoleår. Derfor kan vi blive henvist til, at skolegangen sker her i landet i den udstrækning, den ikke kan gennemføres i Grønland, og her kan der — det skal også med ind i billedet — med den særlige baggrund, de grønlandske elever har, næppe blive tale om at sprede børnene i de danske skoler, og derfor kan der blive stillet krav om, at der skal oprettes særlige centralkostskoleafdelinger.“

Det er en udtalelse, jeg fuldt ud kan slutte mig til, og så kan jeg i øvrigt oplyse, at vi er i gang med at finde egnede danske skolemuligheder for dem, der nu frivilligt ønsker at gennemføre 8., 9. eller 10. års skolegang.

Det ærede medlem hr. Kjær Rasmussen stillede vel det største antal spørgsmål til mig, og jeg kommer til at lade en del af dem ligge under hensyn til den taletidsbegrænsning, som også jeg er underkastet. Det ærede medlem spurgte bl. a. — jeg vil gerne svare på et par af tingene — hvorfor ikke flere KGH-butikker går over til brugsforeningerne. Det ligesom fremgik, at det var i modsætning til min redegørelse, men jeg har ikke sagt noget om, at man ikke kunne lade flere KGH-butikker gå over til brugsforeningerne, men kun, at jeg ville afvente bl. a. denne debat og en klarere fastlæggelse af principperne for retningslinjer for privatisering eller ikke i Grønland.

Det ærede medlem spørger, hvor mange penge der går tilbage igen af de mange penge, vi bruger i Grønland. Det er en ting, jeg har hørt før, at vi ligesom ikke bruger så forfærdelig mange penge, for de kommer jo tilbage igen, mange af dem. Ja, en del kommer tilbage, en del bruges deroppe, og en del bruges af pensionister her i landet og andre steder, men jeg synes ikke, spørgsmålet er så forfærdelig interessant eller relevant. For sagen er den, at for de penge, vi er kommet af med i Grønland for ydelser deroppe, er modydelsen arbejdsindsatsen, der er kommet det grønlandske samfund til gode, og den har Danmark ikke

fået. Anderledes ville det jo have ligget — spørgsmålet ville i hvert fald have været mere fornuftigt — hvis det var således, at resultatet af de anvendte penge havde været anvendt her i landet også. Derfor mener jeg, at det ræsonnement, der ligger bag spørgsmålet, er galt.

Det ærede medlem hr. Kjær Rasmussen kom også ind på spørgsmålet om koncessionerne. I spørgsmålet vedrørende koncessioner på olie og gas på den grønlandske fastlandssokkel må jeg henvise til, at det nedsatte udvalg vedrørende tilladelser og koncessioner i henhold til den grønlandske minelov har indhentet et betydeligt oplysende materiale fra en række af de lande i verden, der producerer olie og gas, og i øvrigt, at der ikke gives koncessioner, som ikke kommer til at passere et af folketinget nedsat udvalg, inden de gives.

Det ærede medlem hr. Rosing er jeg ganske enig med — og det har jeg allerede sagt — når han så stærkt understregede, at alle de arbejdsopgaver og funktioner, som grønlænderne kan klare eller kan omstilles til at klare, må de have adgang til. Det er nok noget af det mest essentielle i forholdet imellem os og af betydning for grønlændernes daglige tilværelse, at de selv kommer med i denne udvikling, og det var en ting, som statsministeren stærkt understregede efter sit besøg i Grønland sidste år. Vi må målbevidst arbejde henimod, at grønlænderne kommer til at overtage funktionerne selv på bekostning af danske udsendte, som vi desuden også har god brug for hernede. Jeg er altså fuldstændig enig. Men jeg tror, at det ærede medlem hr. Rosing, om nogen, også har forståelse af, at en nødvendig og afgørende forudsætning for uddannelsen er, at der læres dansk. Det er igennem dansk, muligheden findes for at give denne uddannelse og give grønlænderne adgang til hele den oplysnings- og kulturkreds, som man ikke kan få adgang til igennem det meget beskedne antal bogtitler og blade, man har i Grønland.

Jeg vil gerne til det ærede medlems udtalelser om administrationen oplyse, at de 6.000 personer, det ærede medlem nævner, ikke er beskæftiget inden for administrationen. Det er også folk som læger, sygeplejersker, lærere, håndværkere, jordemødre og andre, som det ærede medlem jo heller ikke